

muligt, bør findes i forståelse med familien og med dennes medvirken. Uanset problemerne for barnet eller den unge og deres familie er barnet eller den unge en del af familien, og det er væsentlig at bevare familieenheden, hvis muligheden er til stede. På den anden side signalerer bestemmelsen også, at denne forståelse med familien/forældrene rækker til en vis grænse, dvs. at hvis barnets eller den unges forhold tilsiger et nødvendig indgreb mod forældrenes vilje, så må dette også finde sted.

Når det er nødvendigt at gribe ind med en foranstaltning mod forældrenes vilje, må begrundelserne, foranstaltningernes formål, det forventede forløb samt de konsekvenser, der tilstræbes eller kan forudses, være beskrevet, så de er så tydelige som muligt for alle parter.

Derved understreges det, at netop tvangsmæssige foranstaltninger kræver en særlig opmærksomhed og omhyggelighed i såvel kommunikation som i formuleringer af alle beslutninger. Dels fordi tvangsforanstaltninger er meget indgribende, og dels fordi man erfaringsmæssigt ved, at det i disse meget vanskelige situationer kan være overordentligt svært for forældre, børn eller unge at forstå og overskue, hvad der sker, og hvilke konsekvenser det får for dem.

Til § 31

Bestemmelsen, der er ny, omhandler den mere konkrete karakter af kommunens tilsynsforpligtelse efter forslaget § 6, som medfører, at kommunen specielt bør være opmærksom på omstændigheder, der giver formodning om, at børn og unge har behov for individuel støtte. Bestemmelsen supplerer således forslaget § 6 ved at understrege betydningen af, at tilsynet føres på en sådan måde, at der kan sættes ind med en tidlig indsats i de tilfælde, hvor et barn eller en ung må formodes at have behov for særlig hjælp og støtte. Der kan særligt henvises til betydningen af en familieorienteret og forebyggende indsats over for børn af forældre med betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer fx som følge af alkohol- eller narkotikamisbrug eller en sindslidelse.

Kommunens forpligtelse til at føre tilsyn omfatter alle børn og unge, der har ophold i kommunen og dermed også børn og unge på krisecentre. Kommunen skal således vurdere, om der kan være brug for at iværksætte hjælpeforanstaltninger for barnet eller den unge og familien.

Dette indebærer, at kommunen tager kontakt til og løbende holder sig orienteret om forholdene for børn, der opholder sig på de i kommunen beliggende krisecentre, såvel de offentligt som de privat drev-

ne med henblik på, at den relevante støtte kan tilbydes på det tidligst mulige tidspunkt til barnet eller den unge og familien.

Til § 32

I bestemmelsen videreføres amtskommunens forpligtelse til at rådgive i specielle tilfælde, jf. bistandslovens § 29 samt til at sørge for, at der er mulighed for undersøgelse og behandling af børn og unge med særlige vanskeligheder, herunder på grund af betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, jf. bistandslovens §§ 87-90. Der er ikke tale om en udvidelse af bestemmelsen i forhold til bistandslovens § 87, idet børn med psykiske problemer allerede i dag er omfattet af bistandslovens § 87, og idet forslaget til bestemmelsen for så vidt angår børn med betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne tager sigte på den specialrådgivning-, undersøgelses- og behandlingsvirksomhed, som i dag finder sted på særlige institutioner for børn med handicap.

Det er forudsat, at amtskommunens bistand som hidtil særligt angår de opgaver, hvor kommunen ikke har tilstrækkelig specialviden til at løse opgaven alene.

I det omfang det er nødvendigt, forudsættes rådgivningen at ske i et samarbejde mellem amtskommunerne. Som led i en styrkelse af den amtskommunale rådgivningsforpligtelse forudsættes de opgaver, der i dag varetages af de statslige specialkonsulenter, overført til amtskommunerne. Amtskommunerne forudsættes således – som grundlag for vejledningsindsatsen – at sikre amtskommunale specialfunktioner af lands- og landsdelsdækkende karakter samt amtskommunale konsulentfunktioner i øvrigt på særlige områder, hvor det ikke er hensigtsmæssigt og/eller realistisk at opbygge ekspertise i hvert enkelt amt. For så vidt angår amtskommunernes forpligtelse til at sikre en systematisk tilvejebringelse og nyttiggørelse af den nyeste faglige viden henvises til bemærkninger til forslaget § 68.

I forhold til bistandslovens §§ 87-90 fastlægger bestemmelsen ikke, hvor undersøgelsen og behandlingen skal foregå. Det forudsættes, at undersøgelse og behandling fortrinsvis sker efter henvisning fra kommunen. Børn og unge og deres familier har dog mulighed for selv at henvende sig direkte med henblik på undersøgelse, behandling og rådgivning.

Der er med forslaget ikke tilsigtet realitetsændringer.

Til § 33

Bestemmelsen, der med mindre redaktionelle ændringer svarer til bistandslovens § 19, giver socialmi-